

DOSSIER DE TREBALL
“DIGUE’M UNA PARAULA”

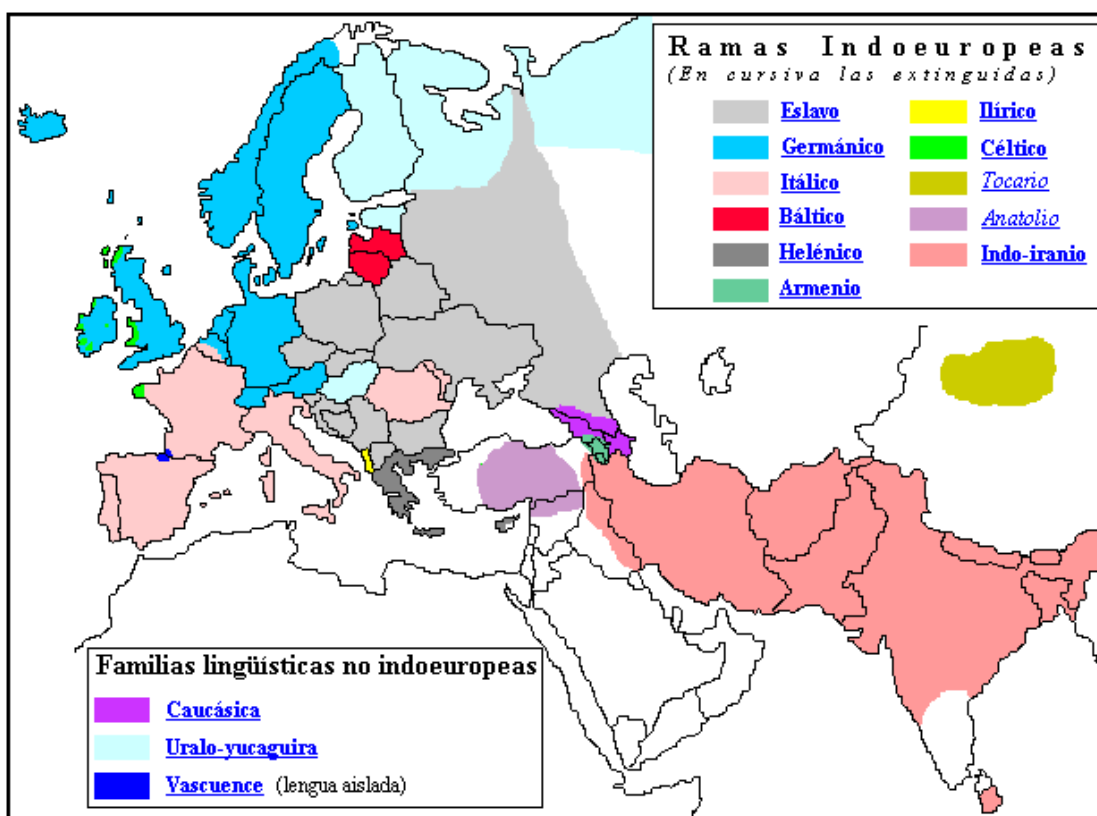
IES Bernat Metge
Aula d’Acollida
Curs 2008/2009

PROJECTE “DIGUE’M UNA PARAULA”

1. Classificació de les llengües

Podem visitar el lloc web <http://www.proel.org/index.php?pagina=mundo>, que tracta sobre les famílies lingüístiques, hi ha un mapa de les famílies lingüístiques i la classificació geogràfica de cada llengua.

La classificació de les diverses llengües segons la tipologia morfològica i altres trets ens facilita entendre d'on vénen les llengües que es parlen a l'institut i fer una mena d'arbre geneològic, on de vegades el català pot ser un cosí o un germà d'una altra llengua aparentment ben diferent.

Castellà Llengua indoeuropea, romànica. El castellà, segons la tipologia morfològica és una llengua flexiva o sintètica, ja que les paraules estan formades de manera semblant però els elements poden no ser sempre iguals i un sol element pot representar alhora dues o més funcions.

Rus Llengua indoeuropea, eslava oriental, no-romànica. Aquesta llengua és indoeuropea, concretament pertany a la família eslava oriental.

Per saber més sobre les llengües indoeuropees podeu visitar:
http://ca.wikipedia.org/wiki/Lleng%C3%BCes_indoeuropees

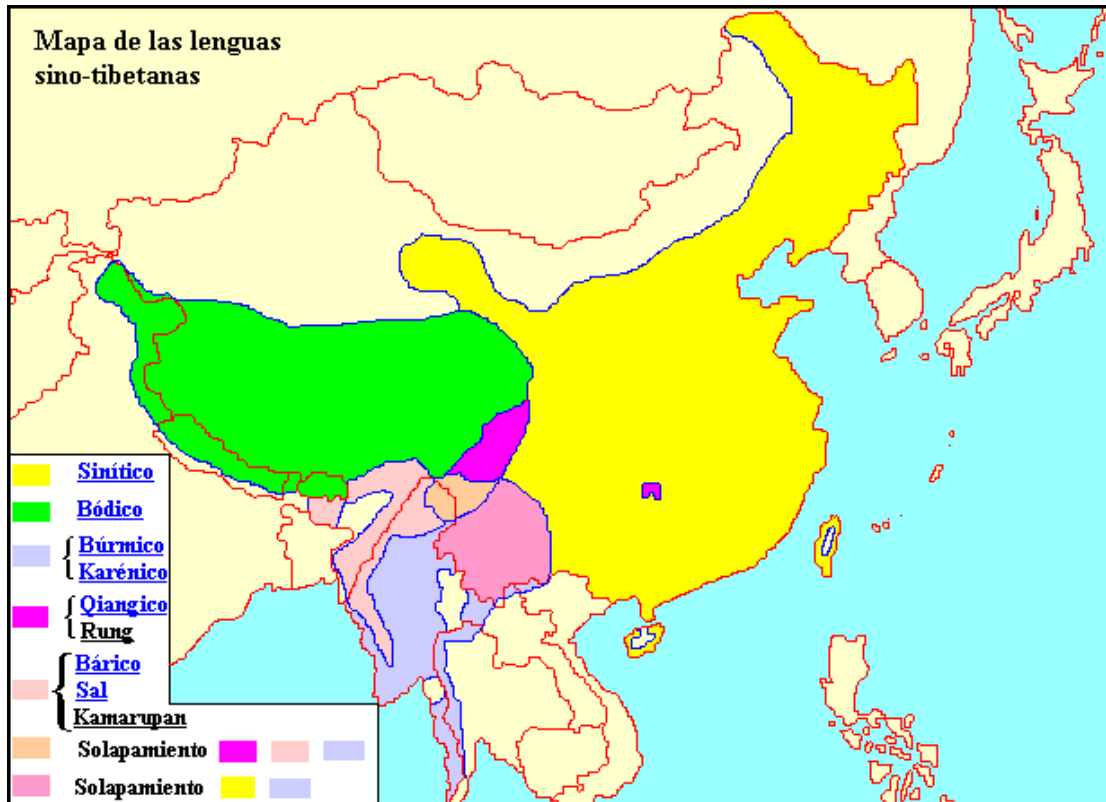
Sobre el castellà podeu navegar per:
<http://ca.wikipedia.org/wiki/Castell%C3%A0>

Sobre les llengües eslaves podeu visitar:
http://ca.wikipedia.org/wiki/Lleng%C3%BCes_eslaves

Xinès Llengua no-romànica. Segons la classificació el xinès es troba dins el Macrofilum Dené-Caucàsic, és d'origen Sino-tibetà i sinítica.

Segons la tipologia morfològica el xinès és aïllant, cada idea és pràcticament un element individual i invariable. Les llengües aïllants no presenten flexió. Els noms no tenen singular o plural, ni els verbs present o passat. Tot això ho mostren amb altres recursos que normalment tenen a veure amb la combinació i l'ordre de les paraules (recursos

sintàctics). A més, és una llengua analítica, perquè la major part dels seus morfemes són morfemes lliures que es consideren “paraules” amb significat propi. El xinès és una llengua tonal, que vol dir que segons com es pronuncii cada síl·laba canvia el significat. Existeixen quatre tons principals: el primer, que es pronuncia de forma sostinguda i sense variació; el segon, que comença baix i acaba alt; el tercer to, que comença mitjà, després baixa molt i acaba alt, i el tercer to (to neutre), que és curt. El xinès no té flexió verbal i es resisteix als préstecs lingüístics. A Zhejiang es parla el dialecte Wu, diferent del mandarí (que també és la llengua estàndard del país) o del cantonès.

Per conèixer més sobre el xinès podeu visitar:
http://ca.wikipedia.org/wiki/Llengua_xinesa

2. Algunes diferències en la llengua d'origen respecte el català:

Destaquem algunes qüestions gramaticals i fonètiques difícils per als parlants d'altres llengües.

Grup d'origen sud-americà

- Tenen dificultats amb els sons sonors i els finals consonàntics.
- No tenen passat perifràstic d'indicatiu i els hi costa molt diferenciar entre el perfet d'indicatiu i el passat perifràstic d'indicatiu.
- En general, tenen interferències del castellà i fan ultracorrecció en alguns aspectes per tal de regularitzar allò irregular.

Grup d'origen rus

-Tenen alfabet ciríl·lic. Actualment consta de trenta-tres caràcters, trenta-un dels quals són fonèmics i dos en són signes. La llengua russa fa servir de fet dues versions d'aquest alfabet, una mecanografiada i l'altra lligada, la qual s'empra quan s'escriu a mà. Aquestes dues versions presenten algunes notables diferències.

-Té una morfologia força flexiva.

-El vocabulari bàsic, la morfologia i l'estil literari han estat influenciats per l'eslau eclesiàstic, llengua del grup eslau meridional que era emprada per l'església ortodoxa russa.

-La creació de paraules es realitza mitjançant l'aglutinació, que permet crear compostos, diminutius...

Grup d'origen xinès

-Caràcters diferents. L'escriptura xinesa està basada en l'ús dels signes propis anomenats caràcters xinesos, en xinès 汉字 / 汉字 (en transcripció pinyin "hànzì").

-No distingeixen l'ús de la majúscula i la minúscula. Per això els hi costa la diferenciació.

-Fan servir el punt al final de l'oració, però no vol dir que la paraula següent comenci amb majúscula, així doncs, sovint s'obliden d'escriure la majúscula.

-Marquen el masculí i femení, però no amb article, sinó que ho fan amb una paraula (idea). La idea de l'article és difícil d'explicar-la i que entenguin el concepte.

-Pel que fa al nombre de la flexió nominal, els elements nominals no es flexionen, el plural es marca amb una partícula independent. Per tant, haver de fer el nombre dels substantius al principi els hi costa.

-Pel que fa al gènere, els noms es classifiquen amb una paraula. El gènere nominal els és difícil d'entendre i els canvis que es produeixen als mots, també.

-El verb no té marques de concordança. Aquest aspecte és difícil per als xinesos.

-No es conjuguen els verbs. Per tant, el fet de conjugar és difícil i cal anar a poc a poc, perquè assimilin aquest canvi.

-L'estructura sintàctica més habitual és SOV o de vegades SVO. Per tant, els hi costa entendre la nostra estructura sintàctica.

-Tenen dificultats amb la discriminació fonètica de determinats sons, l'alumnat xinès produeix un canvi de: /r/ i /l/; /b/ i /p/; /d/ i /t/; /g/ i /k/. També produeixen canvis de pronúncia dels grups iu i ui. Així doncs, confonen aquest sons i s'ha d'incidir molt i treballar amb cartronets perquè ho assimilin.

-Tenen força dificultats amb la diferenciació dels sons palatals, /b/ i /p/, i els hi costa pronunciar els sons consonàntics.

-L'estructura sil·làbica és CVV (VC nasal). Completament diferent a la nostra, per això la seva musicalitat no troba correspondència.